

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 132/03-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2004 v senáte zloženom z predsedu Daniela Švábyho a zo sudcov Lajosa Mészároša a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť A. Ž., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/02 (predtým pod sp. zn. 1 Ro 2063/99) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/02 p o r u š i l právo A. Ž., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. A. Ž. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. Ž. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 200 Sk (slovom trinásťtisíc dvesto slovenských korún), ktorú je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jeho advokátke JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., na jej účet do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 2. júla 2003 č. k. I. ÚS 132/03-20 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. Ž., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K. (ďalej len „právna zástupkyňa“), a to v časti namietajúcej porušenie jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/02 (predtým pod sp. zn. 1 Ro 2063/99). V časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením okresného súdu č. k. Ro 2063/99-12 z 10. marca 2000, ktoré bolo vydané v konaní vedenom pod sp. zn. „1 Ro 2063/99“ (následne pod sp. zn. 12 C 937/02), sťažnosť odmietol ako návrh podaný oneskorene.

2. Zo sťažnosti doplnenej podaním z 25. júna 2003 a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 24. júna 1999 okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci zaplatenia dlžnej sumy (25 000 Sk s príslušenstvom, slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún). V tejto veci okresný súd 8. septembra 1999 vydal platobný rozkaz pod č. k. 1 Ro 2063/99-3. Podľa tvrdení sťažovateľa v konaní v čase podania sťažnosti dochádzalo k priesťahom, lebo konanie „nepokračovalo plynule po tom, čo sa platobný rozkaz doručovaný obidvom žalovaným v tomto konaní vrátil (...)“. Okresný súd uznesením č. k. 1 Ro 2063/99-31 z 11. júla 2002 zrušil platobný rozkaz, ktorý vo veci vydal 8. septembra 1999, z dôvodu, že tento nebolo možné doručiť do vlastných rúk žalovaným, ktorých „pobyt je neznámy“. Podľa sťažovateľa okresný súd odvtedy nekonal.

3. Na základe uvedeného sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk, odôvodňujúc túto žiadosť skutočnosťou, že počas neprimerane dlhej doby konania „žije v stave právnej neistoty a pocit márnosti mojej snahy dovolať sa spravodlivosti je už v súčasnosti nevyvrátiteľný“. Zároveň sťažovateľ žiada, aby ústavný súd uložil okresnému súdu nahradiť mu všetky trovy konania pred ústavným súdom.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril predseda okresného súdu JUDr. V. K., a to listom z 12. júna 2003 (doručeným ústavnému súdu 18. júna 2003) a doplnením tohto stanoviska z 23. júla 2003 (doručeným ústavnému súdu 30. júla 2003). V odpovedi na tieto stanoviská okresného súdu sa listom z 8. septembra 2003 (doručeným ústavnému súdu 8. septembra 2003) vyjadrila aj právna zástupkyňa sťažovateľa.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou

tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Na základe s'ťažnosti, jej príloh a písomných vyjadrení účastníkov konania a obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 937/02 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav tohto konania:

1. Dňa 24. júna 1999 bol okresnému súdu doručený návrh s'ťažovateľa na začatie konania vo veci zaplatenia dlžnej sumy proti odporcom v I. a II. rade. Okresný súd vo veci 8. septembra vydal platobný rozkaz pod č. k. 1 Ro 2063/99-3, ktorý odporcom doručený nebol a vrátil sa okresnému súdu s poznámkou, že adresát je neznámy. Okresný súd 6. decembra 1999 vydal pokyn na zistenie pobytu odporcov adresovaný Miestnemu úradu mestskej časti Košice – Juh, Registru obyvateľov v Banskej Bystrici (ďalej len „register“) a Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach. Okresnému súdu bolo 25. februára 2000 doručené zistenie registra, že na totožnej adrese bývajú dve osoby s rovnakým krstným menom aj priezviskom, na základe čoho okresný súd 10. marca 2000 uznesením uložil s'ťažovateľovi povinnosť upresniť označenie odporcov uvedením dátumu ich narodenia. Túto povinnosť s'ťažovateľ splnil 7. apríla 2000. Ešte predtým sa s'ťažovateľ 3. februára 2000 prostredníctvom právnej zástupkyne obrátil na okresný súd so s'ťažnosťou na priet'ahy v konaní. Predseda okresného súdu v odpovedi na túto s'ťažnosť zo 14. marca 2000 uviedol, že s'ťažnosť nepovažuje za dôvodnú.

2. V ďalšom priebehu konania okresný súd opätovne doručoval platobný rozkaz odporcom, a to 9. mája 2000 a 31. júla 2000, pričom odporcovia platobný rozkaz neprevzali. Okresný súd následne 23. augusta 2000 vydal Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Košice - Juh pokyn na doručenie platobného rozkazu odporcom. Po odstúpení dožiadania Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Košice - Staré Mesto toto

22. septembra 2000 a 5. decembra 2000 informovalo okresný súd o neprevzatí zásielky odporcami.

3. Následne okresný súd uznesením z 25. januára 2002 nariadil predvedenie odporcu v I. rade eskortnou skupinou Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice – Nad jazerom za účelom prevzatia platobného rozkazu. Okresný súd 10. apríla 2002 požiadal Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „GR ZVJS“) o poskytnutie informácie, či sa odporcovia nenachádzajú vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe, pričom GR ZVJS 25. apríla 2002 na uvedenú žiadosť poskytlo okresnému súdu negatívnu odpoveď.

4. Okresný súd uznesením z 11. júla 2002 platobný rozkaz zrušil a vec 7. novembra 2002 previedol do registra C pod sp. zn. 12 C 937/02. Konajúca sudkyňa 17. apríla 2003 vykonala ďalšie úkony na zistenie pobytu odporcov a po jeho zistení 19. mája 2003 adresovala odporcom výzvu na vyjadrenie sa k žalobe. Sťažovateľ 25. apríla 2003 podal sťažnosť podľa čl. 127 ústavy namietajúc porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu.

5. V ďalšom priebehu konania okresný súd 9. septembra 2003 uznesením rozhodol o určení opatrovníctva podľa § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na zastupovanie odporcov z dôvodu ich neznámeho pobytu. Dňa 13. novembra 2003 okresný súd na pojednávaní vyniesol vo veci rozsudok, ktorý 17. januára 2004 nadobudol právoplatnosť.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/02 (predtým pod sp. zn. 1 Ro 2063/99) došlo k porušeniu práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“, resp. v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej

lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)

2. Predseda okresného súdu k tomu vo svojom vyjadrení z 12. júna 2003 uviedol, že „súd vykonáva úkony smerujúce k rozhodnutiu veci“, pričom „nekonanie súdu v priebehu roku 2001 možno odôvodniť enormným zaťažením príslušného oddelenia..., ktoré pri možnostiach personálneho obsadenia a technického vybavenia tunajšieho súdu v uvedenom období nebolo schopné priebežnejšie vybavovať všetky pridelené veci“. V doplnení tohto vyjadrenia z 23. júla 2003 predseda okresného súdu uviedol, že vo veci sú ďalej vykonávané úkony smerujúce k rozhodnutiu veci.

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v reakcii (z 8. septembra 2003) na toto vyjadrenie okresného súdu uviedol, že podľa jeho názoru okresný súd „sám pripúšťa svoju zodpovednosť za prieťahy spojené svojou nečinnosťou“. Ďalej uvádza, že úkony, ktoré okresný súd vo veci vykonal v období od 8. septembra 1999 do 11. júla 2002, neboli úkonmi smerujúcimi k tomu, „aby konanie mohlo ďalej plynúť a efektívne pokračovať“, namietajúc *in concreto* jednak doručovanie platobného rozkazu v priebehu roku 2000 ako neefektívny postup nezodpovedajúci povahe rozkazného konania a jednak nekonanie okresného súdu v priebehu roku 2001.

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 146/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný

súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

4.1 Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v období od vydania platobného rozkazu 8. septembra 1999 do jeho zrušenia 11. júla 2002 (t. j. v období približne tridsiatich štyroch mesiacov) opakovane pokúšal o jeho doručenie odporcom, pričom však v období od 5. decembra 2000, keď mu bolo doručené oznámenie Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - Staré Mesto o neúspešnom doručovaní, do 25. januára 2002, keď nariadil predvedenie odporcu v I. rade (t. j. v období vyše trinástich mesiacov), okresný súd nevykázal relevantnú procesnú činnosť (pozri body 2 a 3 časti II nálezu). Zároveň okresný súd v období od 11. júla 2002 do 17. apríla 2003 (t. j. v období vyše deviatich mesiacov) vykonal jediný úkon, a to prevedenie veci do registra C (pozri bod 4 časti II nálezu).

4.2 Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ existujú ústavne relevantné dôvody, ktorými je nečinnosť súdu možné ospravedlniť (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu). Pokiaľ ide o úkony samotného okresného súdu smerujúce k doručeniu platobného rozkazu odporcom v období medzi 8. septembrom 1999 a 23. augustom 2000 a v období medzi 25. januárom 2002 a 11. júlom 2002, ústavný súd konštatuje, že nie každý úkon súdu je možné považovať za úkon smerujúci k rozhodnutiu veci, a teda za úkon zodpovedajúci potrebe efektívneho výkonu spravodlivosti. Na druhej strane ústavný súd konštatuje, že predmetný postup okresného súdu bol výsledkom napätia medzi povinnosťou súdu postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (§ 100 OSP), a povinnosťou súdu chrániť procesné práva odporcov týkajúce sa napríklad nemožnosti náhradného doručenia v prípade platobného rozkazu (§ 173 ods. 1 OSP). Spôsob, akým sa okresný súd s týmto napätím vysporiadal, ústavný súd nepovažuje za *prima facie* odporujúci jednotlivým náležitostiam poskytovania súdnej ochrany v občianskom súdnom konaní. Inými slovami, skutočnosť, že okresný súd sa za účelom doručenia platobného rozkazu do vlastných rúk odporcov opakovane pokúšal zistiť miesto ich pobytu pred tým, než využil právomoc zrušiť

platobný rozkaz podľa § 173 ods. 2 OSP a ustanoviť odporcom opatrovníka podľa § 29 ods. 2 OSP, ústavný súd samu osebe nepovažuje za nesúladnú s potrebou účinnej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov súdneho konania. Ústavný súd už uviedol, že nesplnenie podmienok ustanovených v § 29 ods. 2 OSP na ustanovenie opatrovníka účastníkovi konania, „ktorého pobyt nie je známy“, a následné prejednanie veci a jej rozhodnutie s takto ustanoveným opatrovníkom môže mať za následok odňatie práva na súdnu ochranu takémuto účastníkovi konania, a tým aj porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Takýto následok nakoniec už vo svojej judikatúre (napr. rozsudok sp. zn. M Cdo 31/2000) pripustil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v tejto súvislosti okrem iného uviedol, že „okolnosť neznámeho pobytu účastníka konania sa musí vždy hodnoverne preukázať a táto povinnosť zaťažuje súd, ktorý musí vyčerpať všetky možnosti na zistenie, či pobyt účastníka konania je skutočne neznámy“. Okrem toho podľa názoru ústavného súdu z práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru za určitých okolností vyplýva aj požiadavka na výber osoby pre ustanovenie zástupcu takémuto účastníkovi konania na základe súdneho rozhodnutia (pozri napr. uznesenie o prijatí č. k. I. ÚS 162/02-24 z 18. decembra 2002). K tomu ústavný súd dodáva, že na súd nemožno prenášať zodpovednosť za prekážky v plynulosti konania, ktoré sú vyvolané napr. neznámym pobytom žalovaného účastníka konania, chýbajúcimi podkladmi pre jeho zistenie a pod., t. j. okolnosťami, ktorých odstránenie patrí v prvom rade medzi procesné povinnosti predovšetkým účastníka konania, ktorý sa na súd obrátil s príslušným návrhom na začatie konania a rozhodnutie súdu (*mutatis mutandis* I. ÚS 89/02).

4.3 V celkovom kontexte konkrétnych okolností predmetnej veci – predovšetkým v spojení s nečinnosťou okresného súdu po dobu trinástich mesiacov a jeho nečinnosťou po zrušení platobného rozkazu po dobu ďalších deviatich mesiacov – však takýto jeho postup vyústil do odopretia práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote. Vo vzťahu k namietanej nečinnosti okresného súdu tento uviedol, že jeho nekonanie v priebehu roku 2001 bolo spôsobené „enormným zaťažením príslušného oddelenia“ spojeným s nedostatočným personálnym obsadením a technickým vybavením okresného súdu. V tejto súvislosti však už ústavný súd opakovane

vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkom súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Medzi okolnosťami, ktorými nečinnosť okresného súdu v dĺžke približne trinástich mesiacov vysvetlil jeho predseda, ústavný súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, na ktorú by v súlade s jeho doterajšou judikatúrou bolo možné prihliadnúť (napr. II. ÚS 48/96, I. ÚS 28/01, I. ÚS 108/02). Pokiaľ ide o postup okresného súdu po zrušení platobného rozkazu, keď okresný súd v priebehu deviatich mesiacov vykonal len prevedenie veci do registra C, predseda okresného súdu žiadne dôvody vysvetľujúce nečinnosť okresného súdu neuviedol.

4.4 Ústavný súd preto dospel k záveru, že postup okresného súdu bolo potrebné v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu považovať za „zbytočný prieťah“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. za „neprimeranú lehotu“ v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

5.1 Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk z dôvodu, že počas doby konania žil v stave právnej neistoty a získal „nevyvrátiteľný pocit márnosti“ ohľadom jeho snahy dovolať sa spravodlivosti.

5.2 Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 4.1 až 4.4 tejto časti) považuje za primerané vo výške 10 000 Sk.

6.1 Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Právna zástupkyňa vykonala tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 24. apríla 2003 a vyjadrenie z 8. septembra 2003. Odmena určená podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky) 12 811 Sk vo výške 1/3 predstavuje 4 270 Sk za jeden úkon. Celkové trovy za tri úkony teda predstavujú 12 810 Sk a spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (128 Sk v zmysle § 19 ods. 3 vyhlášky a uznesenia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 1/1999) sumu 13 194 Sk, po zaokrúhlení (§ 25 vyhlášky) 13 200 Sk. Z týchto dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

6.2 Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (pozri napr. mutatis mutandis I. ÚS 89/02, I. ÚS 38/03) nepovažoval za úkon právnej služby, za ktorý právnej zástupkyňi sťažovateľa v danej veci patrí odmena a náhrada hotových výdavkov, písomné podanie z 25. júna 2003, pretože toto podanie urobené na výzvu ústavného súdu zo 4. júna 2003 na odstránenie nedostatkov sťažnosti (návrhu na začatie konania) obsahovalo len údaje, ktoré mohli byť obsiahnuté už v návrhu na začatie konania, a nemožno ho preto považovať za účelne vynaložené trovy, náhradu ktorých by mal druhý účastník tohto konania znášať popri náhrade za sťažnosť z 24. apríla 2003 (pozri predchádzajúci bod 6.1).

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2004